

ΦΩΝΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένεννυαξήν,
στέφανον λαχάνων ή πατρής άς πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εθείας πρής έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α είναι ι μόνο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και ι σ τ ό χ έ ρ ι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εμούσου τσιλεπή
ότι πουλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνέλλιπη
πρής δύο εικοσάφραγμα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Μαρτίου ένένα
και λίμα γενναία.

Εαράντα τέσπερα και πεντακόδα,
'στό Κοινοβούλιον συμβάντα τόσα.

Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

«Έγώ, μωρή, Δικτάτορας, που τον καθίν' άφίνα
νά 'πῆ κι' αυτό κι' έκίνο ;

Φ.—Τι γίνεται μίς 'στη Βουλή, καύμεις Περικλέτο !...
ό Θεωδώρας Όμιμος κι' έφώρακ στίλιτο.
Π.—Μίλα καλά, βρή Φασουλῆ...
Φ.— Τι νά σου 'πώ, μαγκούρη ;
άρχ'Κου νάλη 'στη Βουλή τό πρώτο κλωτσοσκούφι.
Ό Μπαρμπας ό παλληκαρης γυμάτος νταλίει
φορεί τῆς ρεζιγκότας του τ' άριστερό μανικι,
και τέλλο τόχει 'πίσω του σάν κουτσάκος ριγμένο
και στρίβει τό μoustaki του τό καλοκατημένο.
Σινάμενος κουνάμενος 'στό βήμα προχωρεί
και τό 'ψηλό καπίλο του στραβά στραβά φορεί,
κι' άπλόνει τό ζωνάρι του κι' όλο κυγαῖ γυραῖει
και τέτοια ρητορεία.
«Από τά τόρα τό λοιπόν άνάγκη κάθε 'μέρα
όσο φορεῖς τουλάχιστον νά ρίβει» 'ίδω πέρα,
'την μιά 'σῆς δίκια τό πρωί γιά τῆς έπερωτήσεως
και γι' άλλαις συζητήσεως,
'την δεύτερη 'σῆς τέσπερη μετά τό μεσημέρι
γιά τού Κυβέρνου τῆς δουλειῆς και τέλλο νταραβέρι.»
Κι' άκούστηκ' 'έξαφνα φωνή αεστά που λεί, άντάμη
και Κόρδονι μας βλάμη,
καθόλου Συναγματική δέν είναι θεωρία,
άλλά δικτατορία.»
Κι' ό Θεωδωρής σάν άστακος άμείως κοκκινίζει.
και τίποτε ξεφωνίζει :

έγώ, μωρή, Δικτάτορας,
που κλαῖω γιά προπάτορας,
που 'μέρα νύκτα γιά θεσμούς τά λουσακά μου τρώγω
κι' έμπρός σας και μονάχος μου γιά τούτους βγάξω λόγο ;
'Εγώ, μωρή, Δικτάτορας, έγώ, μωρή, τάδρφερι,
που κανενός δέν 'χάλλασα καμμιά φορά τό κίρι,
κι' άφίνο κάθε φωνάκλε
γιά τό Κυβέρινο νά 'μυλή,
άν κι' είς έμίν 'άντανακλῆ
ή καθέμια προσβολή ;
'Εγώ, μωρή, Δικτάτορας, που σας άφίνο κι' δλα
νά λίτε γιά τόν Βασιληά και γιά τήν Μπουμπουλίνα,
άν κι' έπρεπε 'στό Σύνταγμα νά στήσω καριμαζόλα
και μ' αῖμα νά πληρώνατε τά λόγια σας έκίνα,
και τά ξερά σας καυκάλα τά ντιπ κολουβήνια
νά τέσταλιν μίς 'στην Αύλή σί πιτά φαρρουρένια ;
Τά κρημαχίτιζα τέσπερα μας κάνουν μερικί
κι' άς πάφουν τῆς Κορδόνας μας νά πέρουν τό άίρα,
άλλοιώς αυτό που γίνεται μίς 'στην 'Αμερικῆ
θά γίνη κι' 'ίδω πέρα,
και μίς 'στην σάλα τῆς Βουλῆς θά μπανιβεγαίνουν όλοι
μι κάμα και πιστόλι.»
Κι' ό Ράλλης 'μπήκε, Περικλέ, 'στός Θεωδωρῆ τῆ μύτη
κι' ένας τόν άλλον έλεγε τού Βασιληά σταυλίτη,
'εσ' είσαι πρώτος, Θεωδωρῆ, 'εσ' είσαι πρώτος, Μῆτσο,
και γιά τούς σταυλους 'μάλλονκν μι πίσμα και καπρίτσο,

κι' ἐχύθη μέσα 'στὴ Βουλὴ σὰν σταύλου μυρωδιά
κι' ἀπὸ τὰ πάλα κ' ῥώναζαν ἐκάμν, μωρὴ παιδιά,
γιὰ σταύλους μὴ μακλόνταις, γιατί' εἶναι καὶ 'τροπή,»
καὶ τότε τοὺς ἐπρότραψε ὁ κάθε συμπολιτὴς
νὰ πῶν εὐθύς 'στὸν Βασιλεῖα, κι' ἐκείνος νὰ τοὺς 'πῆ
ποῖός φαίνεται καλλίτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλο σταυλίτες.
Αὐτὰ λοιπὸν ἔλεγοντο μὴ τὸσην ἀταξίαν
δταν ὁ Κερθονάρχακι 'στού λόγου τὴν φορὰν
ὑπίστη μίαν ἐφοδὸν κι' ἀπὸ τὸν Εὐταξίαν
τὰ μάλα σοβαράν.

Κι' ὁ Θεωδωρὸς ἰθὺςωσι καὶ ἔλαος νὰ τὰ χάσῃ
λέγει 'στὸν κύρ Θανάση :

«μὴ τίποτε μπότ' ἔν θά 'ῆς ποτὶ τὴν 'Ἐξουσία
κι' ἄδικα κατακόβισαι καὶ γίνεσαι θυσία.»
Κι' ὁ κύρ Θανάσης: ῥώναξε σὰν ἀφροδὸς Λοκρός :
εἰρὲ σὲ πῶν τὰ λῆς αὐτὰ, κύρ Θεωδωρῆ, — σ' ἔμεινα ;
ἰγὼ ποὺ λῆς κι' ἄν φαίνομαι 'στὰ μάτια σου μικρός
εἶμαι πολὺ 'ψηλότερος κι' ἀπ' ἄλλους κι' ἀπὸ σένα.»
Κι' ὁ Θεωδωρὸς ἀπήντησε ἐγὼ νὰ βρισιουθῶμε
στάσου νὰ μετρήσῶμε.»

Παίει δίπλα 'στὸν Θανάση
κι' ἐπερίμεναν τὰ πλήθη
μὲ καρδιόκαυτο 'στὰ στήθη
ποῖός τὸν ἔλλον θὰ περάσῃ.

'Ἐνθ' ὃ 'ἔσκουζεν ἐξάλλως
τῆς Βουλῆς ἡ κάθε σπείρα
καὶ βαρὶς ἐρρόγηε σάλος,
ἕνα μέτρο τὸτ' ἔπηρα
νὰ μετρήσῃ χωριστὰ
δύο μπόγιζ σεισαστὰ.

Ὁ καθίνας ἐκορῶθη
ὅσο μ'ἔφερεσ καλά,
κι' ὁ Θανάσης ἰσηκώθη
εἰς τὰ νύχτα τὸν ψηλά
τὸν Κορῶναρο νὰ φάσῃ,
μὰ τοῦ λῆν ἐκαλό Θανάση.»

Ὁ κύρ Θεωδωρὸς 'ἦνε τὸ γέλας
τῆς μεγάλης ἐκείνης ἰσπίρας,
κι' ὄλ' ἡ στρουγγα γι' αὐτὸν χαμαρόνει:
κι' ὁ Λοκρός 'στὴν γωνιά του ζαρόνει.

Χαίρε χαίρε, 'ψηλὲ Θεωδωρῆ,
χαίρε χαίρε, μακρὺ μας λελίκι,
ποῖός ἀπ' ἄλλους ποτὶ του 'μπορεῖ
ἴσος ἴσος μὲ σένα νὰ στέχη ;

Τὶ χαρὰ μας, ποὺ πάλιν ἡ νίκη
'στῆς Κορῶνας τὸν γίγαντ' ἀνήκει !...
παλαμάκιζ γιὰ σένα κτυπάμε
καὶ σοὺ λῆμε ἐκατέβα νὰ φάμε.»

Αὐτὰ ποὺ λῆς ἔγινοντο, καὶ μὲς 'στὴν τὸση φούριζ
μοὺ φάνη πῶς ἐτράθηζαν κερπόσοι καὶ κουμπούρα,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς πάλι 'στὸ βῆμα ἀπάνω
'ψηλότερος ἀνέβη,
καὶ 'στὰ γὰρ τσακώθηκε καὶ μὲ τὸν Καραπάνο
κι' αὐτὰ τὸν συμβουλεύει :

«Ρὶ Κώστα, πάψε νὰ 'μίλεις, ρὶ Κώστα, μὴ μας κρῖνε,
καὶ γιὰ Βουλὴς κινουνομούς 'στὴ μύτη μὴ μας μπαίνεις,
γιατί κι' ἄν εἶσαι παραλήξ, γιατί κι' ἄν ἔχεις λίρας,
ἀλλὰ τὴν ἰθαγένεια μὴς προγῆς τὴν 'πῆρες,
κι' ὅποιος εἶν ἰγανθῆθηκε 'στὸν γέρο τὸν Μωρῆα,
ἢ κὰν 'στὴ βροῖσι τοῦ Ψυρρῆ, 'στὴν Πλάκα κι' 'στὸν Λαῖκα,
αὐτός εἶν πρῆπει καὶ πολὺ ν' ἀπλώνη τὰ λουριά
καὶ μήτε πρῆπει εἰ τίμας νὰ κἀνη τὸν γαιουλέα.
Κι' ὁ Κωσταντῆς ἀπήντησε μὲ θυμωμένον στόμα :
εἰγὼ τὴν ἰθαγένεια κι' ἄν 'πῆρα χθὲς ἀκόμα,
ἔν τούτοις ὁ παππούλης μου, καθὼς ὁ κόσμος ἔξεραι
κι' ἔδω κι' εἰς ἄλλα μέρη,
ἦτο πολὺ καλλίτερος ἀπὸ τὸν ἰδικὸ σου
καὶ σώμα, Θεωδωραῖ μου, καὶ σὺρε χαντακόσου.»
Κι' ἔβηκεν τίτλοι περισεῖ γιὰ πάππους καὶ γιαιγιῆς
ἀπὸ μεγάλων γενεῶν ἀτύρητο σακκούλι,
κι' εἶπαν ἐλευθεροὶ Ρωμφοὶ κι' ἡμεδαποὶ ραγιάδες
πῶς ὄλων μας ὁ θεκόβλος θὰ πάρη τὸν παππούλην.
Κι' ἄλλα πολλὰ συνίθισαν, κι' ὁ Στάης, Περικλίτο,
ποὺ ἔσεκαπάεις τάγια βομῶν ὑπεραγίων,
μεγαλοφάνως ἄβαθος περίφημο λιμπρίτο,
ποὺ τῆς Παιδείας ἔβγαλε τὸ θάλλον Ὑπουργεῖον,
ἀπὸ πολὺν συμβολισμὸν καὶ σύνταξιν γεματόν,
κι' ἔγραψ' ἐπάνω κάτω :

«Νῦν καὶ πάλ' ἔν τῇ παιδείᾳ τῆς 'Ἑλλάδος ἔξεχουση,
πρὸ πολλοῦ ὃ 'ἰγναστρωμένους ἐκ πολλῆς σοφίας οὐσῆ,
εἰθιστοὶ νομοσοφείας πᾶν χωρίον, πᾶσα πόλις,
κῶσις εἰ καὶ μεταβίβεις κᾶν ἐξόλης κᾶν προπόλης,
τὸ Παλλάδιον τοῦ κόσμου, τῆς σοφίας ἡ καθίδρα,
ὃ δὲ τοὺς πολλῶν ἀπίερα κι' ἔξακολουθεῖ ἀπίερα.»

Π. — Τὶ λῆς, μωρὲ ;

Φ. — Συμβολισμός, ὅπου χαλφὰ κεφάλι,
ἔνθ' ὃ 'ὁ Στάης ἀπήνη τὸ τῆς Παιδείας γέλι
παρίστανε μὲ χρώματα παράποτε μελιάντερα
δινεῖς ὑπεγουργοῦριζαν τὰ ὀσθητὰ μου τάντερα,
κι' ἔφυγα καὶ τοὺς ἔρησα νὰ συζητῶν τραχίως,
κι' ἀπὸ τοὺς Σταύλους τῆς Αὐλῆς ἔπέρασα τυχαίως,
καὶ πρὸς τὸ βάθος ἔρριξα τὰλλοῦθωρα μου μάτια
κι' εἶδα ὀθὸ τρεῖς Σειζήνης νὰ καλιγώνουν ἄττια,
κι' ἄμῆσως εἶπα καὶ γι' αὐτοὺς μὲ μὴ κρυφῆ φράσ :
εἴσως τοῦ Θρόνου Συμβουλοὶ γινούν καμιά φορὰ.»

Π. — Μὰ πρὶν νὰ γίνου γύρισε γιὰ νὰ εἰ μπαγαρώσω,
ἄν καὶ 'στὴ βρωμοράχη σου τὸ ζυλο θὰ λερῶσω.

Θεωδωρὸς ὁ λιγερὸς κουτσάβικης τρομερός.

Ποῖός ἀσίκης σὰν κι' ἔμεινα 'στὸ παζαῖρι περπατεῖ
μὲ κουμπούρα δὴ 'στὴ μέση καὶ γαρύφαλο 'στ' αὐτὶ ;
Γέρο γιὰ τοσοῦτος ἔβηκε τὸ καμαρὶ τῆς Αὐλῆς,
τὸ μαχαῖρι μου καρφῶν μὲς 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς,
κι' ὅποιου τοῦ βαστοῦν τὰ κότσα 'μπρὸς σ' ἔμῃν ἄς ἔμω
τὶ καὶ πῶς νὰ μ' ἐρωτήσῃ.

Σὰν Δικτάτορας ἔμπροστὰ σας οὐλα θαλάσσα τὰ κᾶνω...
ὄρα μὲ μπερητῆ 'στὸ Μῆστο... νὰ καὶ μὲ 'στὸν Καραπάνο...
καὶ σὺ, Στάη, ποὺ ποτίζεις μὲ φαρμάκιζ τὸν Πατριδῶ,
συρροῖλιζ σου, καὶμῆνι, θὰ σοὺ βγάλω τὸ καρδίον.